



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu**

**Isidorus <Pelusiota>**

**Parisiis, 1585**

Cyro. 428.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εἰ μὴ χεῖμασι παρέδωκας τῇ θαν-  
ματῇ ξυνώμεν τα ἑράγματα, τὸ το  
καὶ Ἰούδας ἐποίησε, τὸν κύριον πεπρω-  
κὸς τῶν ἑραγμάτων. εἰ δὲ καὶ λήμμα-  
τος κεθαρόν τὸ ἀμάρτημα, ἀχρησθή-  
τωσαν οἱ ανομοῦντες Διακενῆς.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. υκγ.

Τὸ σπέρμα τῆς γυναῖκος, δ' ἐχρησ-  
ται τῷ ὄφει πρὸς τὰ θεῶς, ὁ κύριος  
ἡμῶν Ἰησοῦς. αὐτὸς γὰρ σπέρμα  
γυναῖκος μόνος γένηται ἐξ αὐτῆς. μηδὲ  
σποράς ἀνδρὸς μεσιτευσίσης, καὶ τῆς  
ἀγνείας μὴ μειωθείσης.

Νείλῳ Μοναχῷ. υκδ.

Τὰ τῶν μιλῶντων περὶ ζώματα  
μόνοις τοῖς πλὴν σάρκα νεκρώσαν ἁ-  
μαρτίας. δρῆως πέρχεται, σημεῖα ὄντα νεκρώ-  
σιως. εἰ δὲ πρὸς τοῖς μὲν πάθει ζῆ, τὸ  
δὲ ταῦτα νεκρώσαντος τὰ ὄπλα φο-  
ρεῖ, ἔοικε τοῖς ἐν σκηνῇ ἀλλότρια  
παίζουσι χήματα, οἷς ἐπετρίβω-  
σαν οἱ θεαταί, ὡς ἀρνηθῆναι τῶν χη-  
μάτων τὰ ἑράγματα.

Κύρῳ. υκη.

Ἡ θεία δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ πε-  
λειούται, ὡς τὸ σκεῦος ἐφ' ἧς ἐκλο-  
γῆς, ἐπειδὴ ἀχράμματοι κρατῶσι ρη-  
τόρων, καὶ τελῶσαι εὐαγγελίζονται ἀκ-  
τημοσύνην. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος ὄχι  
αὐθεντεῖα βασιλικῇ, ἀλλ' εὐτελείᾳ  
τῇ δουλικῇ πρὸς πλὴν ἀρήτων οἰκο-  
νομίαν χρησάμενος, πλὴν τῶν ἑραγ-  
μάτων ἀλλοίωσιν πρὸς ἕρπυιον πο-  
λιτείας μετήρμωσε.

Σερίνῳ τριβούνῳ.

Τότε ὁ θεὸς πλὴν σοφίαν τῆ κλῆμον  
τῶν ἐμώρων πλὴν φθαρτῶν καὶ χη-  
μύζηλον, ὅτι ἡ ἐνυπόστατος σοφία, ἡ  
τῶν αἰῶνας ποιήσασα, δεῦρο ἑπιφοι-  
τήσασα, βαρβαροφώνοις καὶ ἰδιώταις  
τὰ θεῖα κηρύττειν ἐνεχείρησε δόγ-  
ματα. καὶ ἡ μὲν εἰς χρισμὰς ὁρέων,

commisisti. Ac siquidem pretio adductus  
eximia huic bigæ res prodidisti, hoc Iu-  
das quoque fecit, cum Dominum pecu-  
nia addixit. Sin autem quaestu peccatum  
hoc vacat, confundantur iniqua agentes  
superuacue.

Isidoro Diacono. 426.

Illud mulieris fermen, quod Deus ini-  
micum & infestum serpenti esse iubet, Do-  
minus noster Iesus est. Nam ipse, mulieris  
femen, solus ex ea ortus est: sic nempe, ut  
nec viri semen intercesserit, nec castitati  
quicquam decesserit.

Nilo Monacho. 427.

Ouinarum ouium lumbaria folis iis,  
qui carnem suam enecarunt, imprimun-  
tur, utpote quæ mortificationis signa sint.  
Quod si quis cum vitiosis affectibus viuat,  
eius tamen, qui eos extinxit, arma gestat,  
iis similis est, qui in scena habitus alienos  
per ludum gerunt: quos spectatores ridet,  
ut qui reseas, quæ specie ac gestu expri-  
muntur, minime in se agnoscant.

Cyro. 428.

Diuina virtus in infirmitate perficitur,  
quemadmodum ab electionis vase dictum  
est: quandoquidem illiterati homines di-  
sertos & eloquentes superant, & publicani  
paupertatem prædicant. Atque etiam Do-  
minus ipse non regia autoritate, sed fer-  
uili vilitate ad incarnationem omni ser-  
monis facultate sublimiorem usus, rerum  
immutationem ad cæleste viuendi genus  
transtulit.

Bereno Tribuno. 429.

Deus caducam atque humi depressam  
huius mundi sapientiam tunc stultam red-  
didit, cum illa hypostasi prædita sapientia,  
quæ cælos effecit, huc veniens, homini-  
bus barbaro sermone ventibus ac doctri-  
næ expertibus cælestia dogmata prædicā-  
da tradidit. Atque illa quidem in montium

• N ij